

OEFENEN MAAR...

'Oefening baart kunst', zegt men wel eens. En het is waar. Kijk maar eens naar sportmensen, naar dansers of muzikanten, naar handarbeiders... Wie oefent en traint, met vallen en opstaan, die krijgt een kunst onder de knie. Zondag zijn wij de advent binnen gestapt. Een nieuw kerkelijk jaar ligt voor ons open. Om te beginnen willen we toelevens naar het geboortefeest van Jezus. Vier weken mogen we ons op dit feest voorbereiden. Weken waar het licht mag groeien, waar de warmte van nabijheid voelbaar mag worden. Ongetwijfeld brandt thuis al het eerste kaarsje van de advent. Dat kleine lichtje van hoop. Dat lichtje dat je uitnodigt om in de komende weken een beetje te oefenen...

Leren zien

Wellicht vraag je je nu af: 'Maar waarin en hoe moeten we ons oefenen?' Misschien zijn christenen het een beetje verleerd om zich te oefenen in een leven naar Jezus' voorbeeld. Misschien zijn christenen vandaag te stil geworden, op zichzelf teruggeplooid. En leggen ze zich neer bij de gang van de wereld... Advent nodigt uit om weer te leren zien. Leren zien wat er om ons heen gebeurt, in het leven van elke dag. Weer die ongeziene en vergeten mens leren zien, die vaak naast je leeft. Want ze zijn er, die mensen naar wie niemand nog omziet. Ze zijn elfs aanwezig op de vele winter- en kerstevementen die er in overvloed zijn. Omdat ze verlangen gezien te worden. Ze hopen op een beetje nabijheid en geborgenheid. Zou het niet mooi zijn, in het licht van de eerste adventskaars, dat we allen één iemand leren zien en graag zien? Dat we niet naast mensen kijken of weggijken van wie niet in ons kraam past. Advent is de gunstige tijd om ons te oefenen in het zien en het graag zien. Waarom? Omdat God de eerste is die oog en hart heeft voor elke mens.

Je laten raken

Dagelijks brengen de nieuwsberichten verhalen over het lijden van mensen. Goed nieuws valt nog elden te bespeuren. De rampen komen onze huiskamer binnen, met als gevaar dat wij zoveel ellende gewoon worden. Het gevaar dat we ons neer leggen bij de gang van zaken. Nochtans, wie zich laat raken door de kwetsuren van anderen, die wordt een ander mens. Wie luistert naar mensen die het zwijgen wordt opgelegd, mag stem geven aan deze uitgesloten. Je oefenen in het je laten raken, het is zoveel als 'het je aantrekken'. De pijn en de zorg van de ander je echt ter harte nemen, daar is het hem om te doen. Zo worden we geen ingedommelde christenen. Maar we zijn wakker en waakzaam, om stem te geven aan diegenen die geen stem meer krijgen in deze wereld. En waarom zouden wij dat gaan doen en ons daarin oefenen? Omdat God de eerste is die zich het lot van elke mens aantrekt. Elke mens gaat hem ter harte. God is dar te vinden, waar de mens vergeten wordt en geketst achterblijft op de pechstrook van het leven.

Waar beginnen?

O nee, wij hoeven niet de grote wereldverbeteraars te willen zijn. Dat gaat toch onze krachten te boven. Alleen is het goed te beseffen dat nieuw leven niet voorbehouden is voor wie geld heeft of voor wie het voor het zeggen heeft in de samenleving. Nieuw leven en samenleven begint daar te groeien, op die vierkante meter waar we leven en elkaar ontmoeten. Daar, in het dagelijkse bezig zijn, mogen we ons oefenen. Je hebt er geen grote verklaringen of organisaties voor nodig. Daarvoor hoeft niet de zoveelste actie op het getouw te worden gezet. Daarvoor heb je alleen je hart nodig. Om elkaar te leren zien, om geraakt te worden door het verhaal van je medemens. Je hebt alleen het groeiende licht van de advent nodig. In die warmte mag je Hem

ontmoeten, Jezus zelf, in het gelaat van elke tochtgenoot. Trouwens, hoe zou het grote samenleven warmhartiger kunnen worden, als we zelf ijskoud blijven voor elkaar? Advent is de uitgelezen tijd om te oefenen. Om Hem te herkennen als een spoor van licht midden het leven van elke dag. Dus, oefenen maar...

Johan Loones

(alle reacties welkom op johan.loones@skynet.be)